

Klíštěcí 2008

aneb

*...jak (ne)ptestovat
připravenost Expedice...*

Klíštěcí

11. – 13.6.

Já mám klíště, Ty máš klíště, on má klíště, ona má klíště, oni taky. My všichni máme klíště.

Sakra, jen to ne! To je ale blbej morbidní humor, fuj! Kdo vlastně vymyslel takhle škodolibej název? To jsem nebyl já. Já totiž vymyslím jen názvy vtipné, veselé, inspirující, zkratka geniální. Což už ovšem jistě bystrý a pečlivý čtenář zprávy z předchozí, Fikané, výpravy ví.

Takže tedy Klíštěcí, budiž. Výpravu měla sice prapůvodně připravovat autorka názvu Tatranka, ale vlivem osudu se příprava ujal nakonec Plašan.

Vkt.

Neříkejte tomu vlivem osudu, to by se ten osud musel aspoň trochu snažit. Ono to bylo spíš tak, že Tatranka poprosila Viktora, zda by se přípravu ujal za ní, ale tomu se ten název výpravy tak moc nelíbil, že to nakonec zbylo na Plašana. Ale on byl rád, a zase se projevily jeho tvůrčí schopnosti vymyslet něco opravdu neotřelého. Však uvidíte. Jnk.

Kam se jede? No to se zeptejte jeho... Ne, ne, cílová stanice vlaku Turnov... Takže to vypadá na Český ráj. A teď ještě kdo pojedede, co? To by taky mohlo nějakého štouru zajímat. No to se ale bude divit. Lid český totiž zřejmě miluje černý humor nebo dokonce rovnou adrenalin, protože na Klíštěcí se přihlásilo devět lidí. Pro ultrafeministky raději upřesňuji, že tím myslím muže i ženy.

A kdože se to rozhodl pokoušet osud? Tak předně já. To především. Potom taky třeba Dig, Hanka, Plašan s Jankou, Jana Horajda, po dlouhé době Tomáš a navíc dva nováčci - Dušan a Katka.

Co ještě... Jo, odjezd. Do Turnova totiž prý jezdí jen malý motorák do kterého nebude lehké se nastěhovat, takže se rozhodlo, že pojedeme nezvykle na nádraží Vršovice.

Ještě to zkomplikovala Katka, která prý nemohla přijet na Vinohrady. Po několika změnách ale nakonec na Vinohrady dorazila, takže jsme mohli jet na nádraží společně.

Vkt.

Do toho probíhá balení. Je poněkud hektické, protože máme nové věci a nevíme kam s nimi. Taky vyvážíme plnou Expediční výstroj kvůli vá testům. Dig.

Tato výprava by také mohla klidně být pojmenována jako Testovací. A že toho budeme testovat opravdu hodně. Jak už bylo řečeno, dva nováčci. To je celkem úroda, tuto sezónu jich mnoho nevyjelo a teď dokonce dva najednou. Další test - Dígova zmenšená verze repráček na fídlkách. Mašinka tím rázem získala vizáž odlehčeného sportovního vozítka, navíc hraji bezvadně. Pak jsou tady nové pláštěnky - na bágly zadní i přední. A ještě k tomu protidešťová chránítka na botky. S reflexy. A to vše ještě uloženo v úhledných děrovaných pytlíčcích. A aby to bylo dokonalé, každá verze je odlišena barevností nití, pro každého majitele jiná barva. Dále po roce znovu testujeme výjezd s přední batožinou, abychom si zvykli na zátěž vpředu. V neposlední řadě pak otestujeme sami sebe, protože jsme Plašana výslovně žádali, aby vytýčil pokud možno kopcovitou trasu. Trénink do Rumunska. A na závěr Plašan při přípravách trasy použil zbrusu nový kreslíč profilu trasy, který kupodivu ani jednoho z nováčků neodradil. Jnk.

S plnou výzbrojí to byl trochu problém, protože na letní výpravu s hezkým a teplým počasím není třeba balit x věci na převelčení a další „propriety“. Nakonec jsem zaplnění předních bágů vyřešila tak, že do levého přišly spací věci a do pravého kalhoty a bunda do deště. Aby to nebylo moc lehké, zatížila jsem každou brašnu jednou botou (super těžkou ☺).

Hnk.

Jo, já taky nevěřila, že to stíhnu do těch bágů všechno přesypat když ještě v momentě odnášení kol jsem měla 1/3 věci venku. Ale teď je vidět dale, stíhla jsem to.

Hor.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	1016	0	0	22

Dobaleno, kola snesena dolů, před barákem se připojila Katka a jedem. Naprosto netradičně jedeme do Vršovic, odkud je vypraven vlak do Turnova. Ten má tu nevýhodu, že jde o větší červený motorák s malým nákladovým prostorem, tedy tam musíme být první, jinak se nevejdeme.

Dig.

Cesta do Vršovic byla pro mě premiérová a musím říct, že i nejhorší ze všech cest na pražská nádraží. Už aby byl „Hlavák“ dokončen a my se nemuseli tmačct po kostkách do Vršovic.

Hnk.

Po příjezdu na nádraží chvíli čekáme. Přijel Tomáš a krátce po něm přistavili vlak. Překvapení. Má dle očekávání motorák a jeden vagoněk. V motoráku je opravdu zanedbatelný prostor pro náklad. Ale vagoněk má úpravu pro dopravu kol. To je přibližně trojnásobný prostor než motorák. Paráda. V klidu jsme naložili a protože panovalo ukrutně předbourkové vedro, strávili jsme 15 minut do odjezdu venku na lavičce.

A já nadávala, sobě že jsem si nestíhla koupit žádnou vodu a teď i na nádraží nemůžu sehnat, a v duchu i ostatním, že mne nenechají koupit si i před barákem u Činava, kde i koupit možné bylo, ale prý už musíme jet. No a teď tady na nádraží máme takovýho času. A teď jsem chudáčkovi Dušanovi zabavila jednu flašku (z jeho 2) a to jsem mu ještě řadla na srdce, že si musíme před cestou vodu zajistit, že do rána i nebude kde sehnat. To jsem se teda pěkně zapsala. Jo, my dva tentokrát vaříme (a nejen to ☺)spolu

Hor.

A kecali jsme a vyprávěli a bavili se. Jediné, co je malým kazem na téhle výpravě, je počasí. Podle předpovědi má být celou sobotu odporně. A vlak skutečně míří do temného filova. Příjemně se ochladilo.

Dig.

Ono jim to stejně nakonec nevyjde, i když... To, do čeho míříme, vypadá opravdu dost odporně. Ještě než vlak stačil opustit metropoli, zdvihl se vítr a s ním oblak prachu. Ale to už s námi vlak metellí pryč odtud.
Jnk.

A jedeme. Tedy zatím teprve vlakem. Mám velkou radost, že jsem objevil tohle uskupení „pekečnických cestovatelů“.

Po té, co jsem se přistěhoval do Prahy, jsem si říkal partu na kolo, pokud možno žádne štrváče, ale radši vychutnávače. Několik s kým bych vypadnul do přírody a taky jsem si tu chtěl najít nové kamarády, zdá se, že to vypadá nadějně. To, že míříme vstříc černé obloze beru v této chvíli jako docela fajn, aspoň si hned na prvním výjezdu lip ověřím, co vše se hodí mít ve vybavě. Ale radši to moc neventiluju, ať nejsem hned na počátku za provozátéra.
Duš.

Cesta do Turnova proběhla celkem rychle, čas ubíhal fofrem, asi i díky družnému hovoru. Jenom situace za okny nás mírně znervózňovala. Ani tak ne to, že se země hybala - jakoby ujížděla zpátky. To je ale jedoucím vlaku docela normální...

Horší ale bylo to, že byla tmavá, místy skoro černá obloha a občas mraky probleskl blesk. A my jsme naším motoráčkem mířili přímo do toho.

V Turnově na nástupišti byla pěkná tma, v dálce čas od času blýskaly blesky, idylka. A do toho jsme měli jet. Odjezdové přípravy a v některých případech i balení na peroně probíhalo nicméně ve veselé atmosféře, už to byla asi taková ta neodvratná beznaděj. Aby ne. Horáček se svým puzzle sice moc nezdržuje, ale Dušan a hlavně Katka ano. Vyrážíme do tmy. A když si všichni zájemci nechali nádražním zřízcemem natočit vodu a i Katka se dobalila, mohli jsme po 30ti minutách konečně vyrazit do tmy. Je 21.50.

Vkt.

A to už Plašana berou mory, protáčí oči v sloup a všelijak jinak projevuje nespokojenost nad tím, že ještě stále stojíme na nádraží v Turnově a nikam se neposunujeme. Kvůli nedostatku světla byla poprvé, a ne naposledy, změněna jeho trasa a to z turistické podle potoka na asfaltku. Zato do kopce.
Jnk.

Že se zase vracím k životodárné tekutině je jasné, že jsem to způsobila i já, neboť jsem musela vyzážit situace a napravit svou reputaci. A dosáhnout doplnění vodní hladiny na potřebné minimum pro naši dvojičku. A tak jsem úřecala mistriho nádražníka a nechal mne a další potřebné načepovat. H2O, pivo neměl
Hor.

Jede se sice dobře, ale poněkud pomalu. Dneska chceme jet jen 8 km. Je to tu zvlněné s převahou stoupání. Ale pořád dobrý. Několikrát jsme zastavili kvůli sjednocení a odpočinku. Jak nás tak sleduju v zrcátku, je nás pěkná banda. Přijeli jsme na rozcestí s červenou značkou. Plašana zmizel někam nahoru do lesa s tím, že hledá nocleh. A našel. Stavba doupat tentokrát proběhla v klidu a zdárně a to přesto, že nováčci viděli celé dílo jen na obrázku a poprvé stavěli za tmy. Každá dvojka si sama povečeřela a nazdar.

Dig.

Někteří klohnili dokonce i něco na vařičích ale většina se spokojila se studeným chodem a brzkým ulehnutím. Někteří z nás navíc do nového spacáku a na novou karimatku ☺.

Hnk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Zlatá stezka českého ráje	33,5	1029	12,7	13,4	32-16

Ráno 12.7. sobota

Probuzení a vstávání bylo velmi ohavné. Začalo tím, že po cestě, kterou jsme zabrali jako nocležiště, prošla banda velmi hlasitých pěšáků. Samozřejmě s velmi chytrými hláškami. Bylo těsně po rozbřesku. Pak byl chvíli klid. Následovalo rozeřvaní se ptáků. Pokud si někdo myslí, že opeřenci v nastalém jitru svěže poletují a romanticky švitoří, šeredně se mylí. Sedějí na větvích a nepříčetně řvou. Další, spánek vyloženě podporující, byl průchod druhé skupiny pěšáků. Ti sice moc nemluvili, zato nám několikrát kopli do kolíků kotevních šňůr. Což sebou nese prudký otřes celého doupěte a ve výsledku rámus. Už už to vypadalo na ticho a klid. Zase ne. Z Janina doupěte se začal ozývat dušený hovor. Jenomže šeptání Dušana a tichý hovor Jany otrásá šiškami na stromech v širokém okolí. Nejhorší je, že jim není rozumět. Dig.

Já bych tačky ještě ráda spala, ale Dušan se už uspat nedal a ignorovat tačky ne. Tak jsem se nakonec připojila, i když já zrovna patřím mezi ravní spáče. To byla oběť, co? Ale je fakt, že jsme si docela pěkně pořečali. Ale pohled na hodinky mne tačky zdrtil. Fui, takhle brzo z peleců nikdy nelezu to bývám ještě v hlubokém komatu Hor.

Pak začal, ale taky rychle skončil Viktorovým temným zahučením, hovor v doupěti za námi. Ještě chvíli se opravdu moc snažím odpočívat. Bylo to ukončeno průchodem dalších pěšáků. Tak nic, vstávám.

Neposlouchaj mě ruce, nohy ani jiné končetiny. A vůbec mám pocit prázdné slámy, která ještě před nedávnem byla vzrostlým obilím, jenž bylo sklizeno kombajnem, protaženo jeho vnitřními soukolími, vymláčeno, svázáno do balíku a vyplivnuto. Pohled na ostatní mě vůbec nenaplnuje chutí do života. Hanka leží, nehýbe se, opary na rtech jí jen kvetou. Kdybych neznal Janku, prohlásil bych, že se právě vrátila z týden trvajících tahu. Z Plašana vyzářuje touha ještě tak hodinku nabírat síly. Viktor je vypnutý. Dig.

Vím, že to není tak důležité, ale mně se vstávalo docela dobře. Sice jsem byl možná jeden z posledních, ale bylo to příjemné. Vkt.

Úplně mě ničí optimismus Dušana, který má takové nápady, že nám připraví rozcvičku a tak podobně. Dost mě překvapuje Jana, která přes týden praví, že je furt unavená, a že ani nechce skočit na jedno. A Katka? Neznám ji a teď je návštěvou u Jany v doupěti a živě se zapojila do hovorů. Dig.

To se mi snad zdá. Za prvé, co tu dělají nějací lidé a tolik, vždyť ještě není ani světlo? Asi nějaký blbý sen. A co ti pacholci o doupě výš? Koukám na hodinky a nevěřím svým očím. 6.15. Jana, která je jindy docela noční tvor, vesele švitoří s Dušanem a přidávají se i ostatní. V polospánku slyším, jak splouchá voda do ešusu. Ach jo, ještě aspoň chvilka.

Jnk.

Ze směru Viktorova doupěte se ozvalo: „Přeji hnusné ráno“. Paráda, už se to naučil. Dig.

Ráno bylo náhodou krásné, ale když to má Dig tak rád... proč ne...

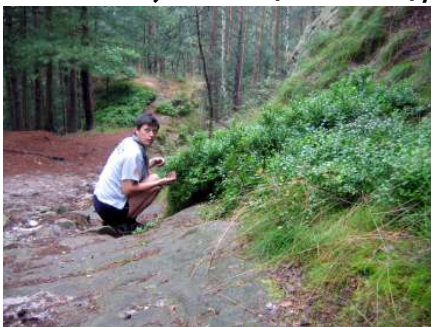
Vkt.

Je půl sedmé! Pomalu, ale opravdu velmi pomalu se začínáme hýbat a připravovat k odjezdu. Tedy klasický postup, snídáme, balíme, odjíždíme. Dig.

Tak rychlé to nebylo, protože se mi večera večer podařilo píchnou přední kolo. Už při jízdě se mi večer zdálo trochu divně, ale přičítala jsem to brašnám a taky své špatné fyzice. Dig kolo zkušeně vyměnil, já dostala za úkol dohustit novou duši jak nejvíc jsem byla schopna a pak na požadovaný tlak byl přizván na pomoc kompresor. Katka se ozvala, že i její kolo by potřebovala dohustit a tak pomocí Viktorovy pumpičky (je stejná jako moje, jen je modrá) se nakonec dofouklo i její kolo. Tím jsme byli všichni dohuštěni a mohlo se vyrazit. Hnk.

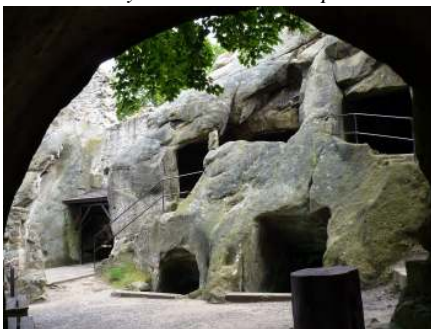
Než se podařilo všem nasypat všechny svůj majetek do bágů, případně ho jinak přikurtovat na kolo, Dig stačil vyměnit píchlou přední duši Hance. Postupně jsme také ochutnávali borůvky a ohledávali skály nad námi, vybranou křížovatku cest, kde jsme si večera ustlali. Mají to tu hezké, akorát nevím, proč sem lidé chodí tak brzo ráno. Jnk.

A jedeme. Postupně jsem v realu začal zjišťovat veškeré odlišnosti vybavení pekečníků. Už při včerejším nočním přesunu mě zaujaly reflexní vesty, pak zase realita promyšlených příbytků, které jsem před tím obdivoval jen na fotkách. Při ranním balení (večer jsem si toho nevšiml) pak to, že potřebuji vylepšit minimálně spacák, který mám skoro 3násobně větší než ostatní a připomíná obrovský balvan. Jeho balení v igelitu a vůbec celé komplikované balení věci na kolo má zatím daleko do dokonalosti. Nocování v přírodě bylo po moji dlouhé odmítle těchto aktivit sčelě, až na to, že jsme si ustlali na magistrále turistů, kteří kupodivu vstávali dřív než já a ráno nás probudili. Ráno jsem sice nikoho nenakazil nabídkou rozcvičky, ale snad jsem na to šel zlehka – nemusím se nechat odšťrlet hned první ráno. Jana, se kterou jsem ve dvojici, mě zasvěcuje do všech tajů pekečného cestování. Moje kondička je teď trochu v háji. Včerejší přesun byl jen krátký, to jsem zvědavý, jak si dáme do těla áneska. Takže konečně zase na cestě. Duš.

Je pod mrakem a není se čeho nadechnout. Což se ukazuje velice brzy, protože se silnička vlní. Ne moc, ale trochu příkře. Navíc se opět projevil jev tzv. zouzoučká silnice. To je když zastavíme, nebo velmi pomalu jedeme nějakou cestičkou, šířkou a schůdností tak pro jednu srnku, a v ten samý okamžik tudy nutně musí projet auto. V tomto případě nákladůk. A jel tak šikovně, že zamknul Janku ke stromu. Stačily centimetry a sejmul ji.

V rytmu chvílku dolů a pak víc nahoru jsme se dovlkli k hradu Frýdštejn.

Je krátce před devátou. Hrad má otevřeno od desíti. Tak to je vyložená slabota. Ale náhoda tomu chtěla, že než Plašan kouknul do map a zjistil kudy a kam dál, přijel kastelán. Chvilí dělal, že tam nejsme a pak nabídnul prohlídku za 20 minut. To je hodně času. Pochopil a řekl, že můžeme jít hned a budeme mít výjimku – nebudeme platit vstupné. To znělo sympaticky. Ale pak pokračoval ve větě: „nebudete platit vstupné, ale výstupné. Zatím si projděte hrad a peníze srovnáme při odchodu, až si to tu všechno nachystám.“ Tak jo. Dig.

Frýdštejn

Hrad Frýdštejn stával necelé tři kilometry od toku řeky Jizery severozápadně od Malé Skály a nad jeho zříceninami dodnes vyčnívá daleko viditelná okrouhlá věž. Byl to typický skalní hrad, jakých je v této části severních Čech několik, a svou architekturou patří k nejpozoruhodnějším. Stavitel hradu důmyslně využil rozsahem neveliký pískovcový ostroh vystupující z mohutné melafýrové hráze. Pro stísněný prostor vytvořil vlastně dvojí patro. V dolním jsou do skály vydlabány dvě komůrky a vrátnice a pod nimi ještě sklepy, v horním bývaly hradní budovy a hlavní věž, dnes 15 m vysoká, která stále ještě odolává času, zatímco někdejší dřevěné hradní stavby zmizely zcela a hradební zdi jsou zachovány již jen částečně. Velmi nepřístupný skalní terén spolu s mohutnými zdmi činily z Frýdštejna mimořádně odolnou pevnost.

Co se prohlídky týká, hrad sám a zejména jeho rozsáhlost a uspořádání, mě překvapilo a nadchlo. Moc pěkné a ve své době určitě nedobytné. Dig.

Na parkovišti pod hradem vysypaném místním kamením se dají nalézt velmi zajímavé kousky. Jeden jsem nakonec přihodila do brašen a bude dělat parádu v naší domácí fontánce.
Hnk.

Tak mě tedy ten hrad nenadchnul. Vůbec! To spíš fascinoval. Zvenku nevypadal nic moc, ale zevnitř byl skutečně pěkný.
Vkt.

Měli tam spoustu schovávaček, jednu hned u vchodu, a moc hezkou věž. A z ní bylo krásně vidět do okolí. Na všechny kopce, co jsou vidět, postupně vyšplháme, seznamoval nás se svým (a tedy i s naším) plánem Plašan. Na spodním nádvoří pak byla k vidění studna a prostorná akustická místnost s okny. Ta se hned jal dost hlasitě zkoušet Dušan. Jnk.

Pojedeme dál. Již z věže hradu nám Plašan ukázal další bod – rozhlednu – a cestu k ní. No, to si dáme! Tak vpředmež.
Dig.

Já jsem žádnou rozhlednu tedy neviděl! Možná ale proto, že jsem na vrchol věže nedolezl. Na schodech jsem se najednou začal bát a nějak jsem zrovna nenašel důvod, proč bych si měl něco dokazovat. Naopak. Jako rozumný dospělý člověk, který zná svoje meze jsem si přiznal, že na tohle nemám a vrátil jsem se zpět.
Vkt.

A opravdu. Povrch byla mokrá tráva, kluzká hlína a značný sklon. Každý vyjel kam mohl a pak se strkalo po dvojicích. Moc do kopce...
Dig.

Tak třeba já. Já jsem nevyjel skoro nikam, sabotovaly mě příliš dozadu položené bágly. To je ale dobrá výmluva, že?
Vkt.

Ale zase na druhou stranu to tu mají pěkné. A co víc, dají se jim tu sežrat maliny! No, ale kopec je hrozný. Pravda, asi to bude hodně subjektivní, protože si s sebou táhnu obrovskou únavu z posledních asi tak šesti neděl a ranní nedospání. Pohledem kolem sebe zjišťuji, jak jsou na tom ostatní. Katka jde pěšky. Jasně. Nemá vhodné kolo pro takovéhle legrácky a jak sama pořád tvrdí, nemá naježděno. Plašan. Je většinou v čele. Mladý, silný, bez mechanických poškození. Dušan kazí morálku! Jede si jakoby nic, kopec, nekopec a terén ho taky moc netrápí. Viktor si jede podle svého a viditelně nemá větší problémy. Jana dře, chvílema jde pěšky, ale vyškrábe se všude. Hanka zatím taky jede. Pomalu, ale sama. Jen aby jí to vydrželo. Zato Jance to vůbec nejede a chvilkami se od ní linou zvuky vyjadřující vzteklu beznadě. Má toho za sebou pracovně taky nějak víc, než se dá normálně utáhnout.
Dig.

Je to tak, bohužel jsem na tuto výpravu vyjela snad ještě více zdemolovaná, než na tu předchozí. Stres a dlouhé hodiny strávené v práci se bohužel silně podepsaly na mé fyzické skořápce. Připadám si spíše mrtvější, než živější, přesto šťastná, že mám zase čumáček někde venku. Naštěstí pro mé ego příliš nezaostávám za ostatními, až na výjimky jsme na tom všichni tak nějak podobně. To je teda vizítka pro nováčky, jen co je pravda ©.
Jnk.

Vyhrabali jsme se na asfalt. Zlepšení se však nekoná, protože oč je povrch hladší, o to je sklon větší. Silnička nás dovedla na silnici a ta zas na odbočku k rozhledně přes louku a les. Je mi jasné, že tohle prostě nemám. Navíc je tu nápis, že pro klíče od rozhledny se musí do vesnice. Janka prohlásila, že za těchto okolností na rozhlednu nechce.

Dig.

To není žádná pravda, když už jsme absolvovali takovou dřinu až sem, tak bych naopak rozhlednu velmi ráda viděla. Alespoň z dálky. Ale ona se mrška schovala do lesa a není z ní vidět ani prkýnko.

Vydali jsme se dál po silnici. Pořád do kopce, ale vnitřně cítím, že odpočívám.

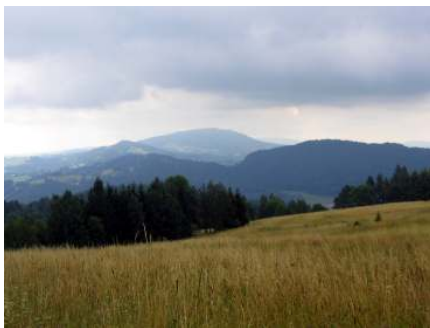
Dig.

Fakt? Já zase vnitřně cítím... že jedu na kole.

Vkt.

Zastavili jsme na parkovišti u penzionu. Plašan se rozhodl, že se pokusí získat klíče, kola pak necháme tady a posledních půl kilometru dojdeme po svých. S tím odjel někam mezi baráky. Kolem je mokro, každou chvíli to vypadá na přeháňku, pořád mám potíže s dechem. Ale s po jídáním Nutely potíže nemám. A tak na dvě lžičky ve mně mizí čtvrtina skleničky. Třeba se to doplněním energie zlepší. Ostatní taky něco zobou.

Přijel Plašan. Bez klíčů. To je dost neobvyklé, protože podobné věci zatím vždy vyřídil tak, že jsme dostali, co jsme chtěli. A někdy i něco navíc. Sice nám vysvětlil jak se to stalo, ale mně to bylo úplně jedno. Chtělo se mi ležet a odpočívát, nebo aspoň sedět a jet. To druhé mi splnil. Jedeme dál.

Sjeli jsme z hlavní, později i z vedlejší a přesunovali se terénem. Stejným jako jsme jeli nahoru. Mokro, kluzko, tráva, hlína, kamení, prudký sklon. Já nechávám kolo jet, ať si samo vybere cestu, jen se snažím udržet nízkou rychlost. Asi tak 100 metrů před výjezdem na silnici je najednou ve stráni socha. Nějaké partyzán, nebo rusák, či tak něco. Přibrzdil jsem, podíval se na to, pobavilo mě to a pokračuju za vpředu jedoucím Plašanem. Kousek za sebou slyším rachocení dalšího kola. A je tu silnice. Plašan zastavuje za účelem kontroly mapy a sjednocení skupiny. Já to vítám, protože se mi hodí každá chvíle odpočinku. Ale nějak nevidím nikoho přijíždět, přestože jsem ten rachot slyšel hodně blízko za mnou. Nakoukl jsem zpátky na cestu a uviděl zaparkované Viktorovo kolo, ale bez Viktora. Hmm, něco se stalo. Řekl jsem to Plašanovi a šli jsme se podívat, protože pohled na cizí neštěstí vždy potěší, a případně pomoct – do hrobu.

Ano a je to jasné. Kousek od sochy leží na zemi Katka.

Dig.

To je vidět, jaký na něj udělalo to vedlejší dojem.

Jnk.

Tak té do hrobu není třeba pomáhat. Zvedli jsme jí, sebrali kolo a dovezli na asfalt. Je potlučená a trochu porvaná, takže jsme jí pomocí sprchovátka omyli rány, mrkli na poškození kola a s konstatováním, že co tě nezabijeto tě posílí, zase vyrazili. Dig.

Na tomto místě se Tomášovi podařilo něco výjimečného - zastavil akorát na tom. Hnědém a smradlavém, co mají tak rády mouchy... Snažil se TO ze zadního pláště dostat. No, snad se mu to podařilo. Vkt.

Mám dojem, že TO přitahovalo pozornost i někoho jiného a vjel do TOHO taky. Jnk.

Pořád je pod mrakem, déšť nedaleko a k tomu horko. Jedeme po silnici, dolů a docela dlouho. Dig.

Při tom sešupu jsem si všiml, jak všemožný bordel nasbíraný na kola postupně od kol zase odlítává na všechny strany... a vzpomněl jsem si na TO na Tomášově kole. Ta představa pobavila i ostatní. Vkt.

Konečně mám pocit, že se mi daří uchládit tělo. Dojeli jsme na křižovatku s hlavní a než jsme byli všichni, odskočila si Jana do krámku pro vodu. Dobrá, počkáme. Dig.

No jo, moc se omlouvám, ale konečně jsem měla šanci doplnit vodní stav na plnou míru, tak jsem toho musela využít. Fakt jsem nevěřila nikomu, že někde dál bude další a lepší příležitost k nákupu. Vzhledem k teplotě bych za chvíli byla na suchu a bířní vi, vlastně Plašan vi, ale toho jsem se ani neptala, řdy ta úžasná kratočivile nastane. Takže kdepak, nakoupit hned, jak to jde, a to je teď. Hor.

Pak se ozvala Katka, že taky žádnou vodu nemá a musí si jít nějakou koupit. Plašan znervózněl a vyhlásil pauzu na nákup a poslal všechny, ať jdou do krámku. Já zůstávám u kol. A samozřejmě když byli všichni pryč, nutně muselo odtud odjet auto. Začal jsem přeparkovávat kola. Objevil se Dušan a pomohl mi. Jakmile jsme přemístili poslední a auto odjelo, přišli ostatní z krámku a koukali, co jsme to udělali a proč.

Každý něco sezobl a jedeme dál. Časová ztráta činí 20 minut. Plašan malinko upravit trasu. Pojedeme rovnou po silnici místo průjezdu po čt. Vidím to jako dobrý nápad, protože pořád nějak nemůžu nastartovat. Mezi mraky vykouklo slunce a začalo páliť. Tím došlo k prudkému odparu vody z asfaltu a zase není se čeho nadechnout. Vyjíždíme. Další cíl je rozhledna na Kozákově. Je to do kopce. Prudkého a dlouhého. Znáám to tu. Zatím jsem měl vždycky kliku a jel jsem jej dolů. Ale jak známo, všeho dočasu. Jede se vyloženě blbě. Do toho všeho jsme někde ztratili Janu a Katku. Další ztráta času je 10 minut. A už vzhůru. Tak tenhle kopec vyjedu tak se čtyřmi až pěti odpočinky. Což reprezentuje další ztrátu času. Dig.

Já jsem si spíš užíval příjemného vrzání mého kola. A také mě vyloženě překvapil pohled do zpětného zrcátka, ve kterém jsem v jednu chvíli viděl aerodynamický tvar červeného sportáku. Ferrari, Lamborghini či co to

bylo. Dál jsem si ho mohl prohlédnout už jen zezadu a posléze už jen slyšet hřmění jeho motoru daleko v kopcích.
Vkt.

Avšak stalo se cosi nečekaného. Držel jsem se vzadu s Hankou a Katkou. Za nějakou dobu jsem už však nemohl jet tak pomalu jako ony a nepatrně přidal na svou rychlost. Dojel jsem k Suché skále. A tady jsou všichni zaparkováni a odpočívají. Tomáš tu poskakuje s foťákem a další pokukují po žebříkách vedoucích kamsi nahoru. No to už musí být Plašan uvnitř úplně bésnej. Minuli jsme jednu atrakci, vynechali určitě pěkný průjezd po čt. a nabíráme zpoždění.

Taky jsem zastavil a vydal se vzhůru.

Dig.

Tady už jsem vůbec nechápal, zda tedy spěcháme nebo ne. Když si jde trasař říctně na vyhlídce a s ním většina výpravy, tak to asi máme všechno časově v pohodě. Dobrá, nebudu se ale zbytečně vyslovovat vylezáním na každou skálu co minem. Určitě bude fůň, a proto volím variantu krátkého odpočívku a naprosto pohodové jízdy po trase dál na kopec, kde čekám s Hankou na ostatní, až se dostatečně vykočhají skálinami rozhlady.
Hov.

Já jsme viděla a krajnice stát Tomášovo kolo a Tomáše pobíhat jako satelit okolo s foťákem. Nahoru po žebříku se mu s jeho vřelým vztahem k výškám nechtělo. Jelikož zbytek byl daleko vzadu za námi, stoupali jsme s Plašanem vzhůru. Za chvíli stejně tak i Dig. A pak i Dušana a za ním Katka. A bylo to moc hezké. Jana s Hankou nestavily a jely dál. Když jsme slezli pokochaní a odpočinutí dolů, už jsme viděli jenom jejich záda stoupající dále kopcem vzhůru.
Jnk.

Čas, čas, pořád jenom čas. Copak jsme na nějakých závodech? Ještě minule se psalo, že nám jde hlavně o to, abychom jeli a najednou náš čas jako na Tour de France.
Vkt.

A jsem na vyhlídce. No, jmenuje se to přecenění vlastních sil. Klepe se mi úplně všechno a svalstvo je na pokraji neovladatelnosti. Že já blbec se dám vždycky strhnout k takovýmhle volovinám! No jo, ale zase na druhou stranu, je to tu pěkně... Ale jo, já vim, že to přistě dopadne stejně...

Jsmo na horní plošince. Už fakt nemůžu a musím si lehnout.

Je to tu z kulatinek a tak akorát, že když si lehnu podélně, vejde se mi páteř přesně mezi ně. To je krása. Bohužel po několika slastných minutách je třeba zase slézt a pokračovat v jízdě. Dig.

Pár členů výpravy vypadá trochu zničeně, se svoji kondičkou aspoň tentokrát problémy mít nebudu – naopak ozval se i hlás o rozvracení morálky mým optimismem při šlapání v kopcích. Snad se mi časem podaří někoho energeticky povzbudit. Zaměřuji tedy pozornost jiným směrem. Český ráj ještě zdaleka nemám procestovaný, takže si společně s ostatními užívám přírodních scenérií. Všechna ta krásná příroda a navíc miluju všechna místa s dalekým výhledem. Duš.

Já jsem se doplazila na odbočku na vyhlídku jako poslední. Počkala jsem až sem dorazí imoje plíce a díky tomu, že se žaludek hlásil o nějaké poživatiny, do sebe narvala kousek makovníku a s Janou Horajdou jsme se vydaly pomalu napřed. Jelto se nám klidně a pohodlně. Hnk.

Vzhledem ke zničenosti mojí, Hančině, Jančině a Katčině, přišla Janka s návrhem, že úplně nahoru na Kozákov nepojedeme. Dig.

Já??? Ty jsi si s tím začal, já ten nápad jenom tlumočila Plašanovi. Navíc i mně to přišlo více než rozumné. Jnk.

No, s návrhem, ona to spíš Plašanovi oznámila. Tomu to bylo líto. Samozřejmě. Další atrakce a zase nebude.

Vyjeli jsme. Kopec byl ještě dost dlouho nahoru a pak se to konečně zlomilo a jeli jsme dolů. A pak krásně po vrstevnici, konečně trochu jedeme, až do vesnice. Možná, že by oběd... Než jsem to stačil dovmyslet, přišel s tím Plašan. A jedeme. A za pár rychlých kilometrů jsme opravdu na místě. A máme kliku. Zahrádka u hospody je prázdná. Zaparkovali jsme a obsadili dva stoly. A odpočívali a jedli a pili a Dušan držel dietu. Upřesnil nám, že drží dietu pořád, ale teď si vybírá pauzu. To je zajímavý nápad. Akorát mám pocit, že moje dieta je jedna velká pauza. Dig.

Tady jsem narazila na opravdu nečrtnuté pivo. A nebo to bylo tím, že mi bylo nedobře a měla jsem v sobě pár lečiv? No, když jsem si vzpomněla, že jsem si vlastně zásobila krevní oběh analgetiky, vynadala jsem si do pitomců. A objednala si džus. To jsem to teda dopracovala, já pivář a džus. To bude ještě zajímavější den. Hor.

Dieta je pěkná věc, tak bych s tím měl něco dělat, ale tento oběd tedy rozhodně s dietou neměl nic společného: Snědl jsem svou svíčkovou s šesti knedlíky, dojedl Tomášův smažený květák, ochutil to Hanciným gulášem a pojistily to Janiny hranolky. No, hlad jsem už neměl. Vkt.

Řa to se Viktorovi často nestává, tímto se u něj tato hospoda zapsala zlatým písmem. Jnk.

Po jídle jsem Plašanovi zase zasáhl do příprav tentokrát tím, že jsem atrakci vyrobil. Půjdeme po svých kolem hradu Rotštejn do Klokočských skal a na Postojnu Ameriku. To je jeskyně. Naprosto odevzdaně souhlasil. Je mi ho líto. Víم dobře, kolik dá práce vytvořit trasu a vystrojit ji kulturou a atrakcemi. Navíc mě rozčíluje, že jedna z brzd jsem já.

Kotoučová nebo ráfková? Nebo nějaká jiná brzda?

Dig.

Vkt.

Po vyrovnání účtu za oběd jdeme. Kola zůstanou tady. Po žtz jsme se dostali až ke kohoutku s vodou. Ten je tu od nepaměti a je moc prospěšný.

I Ted' se s jeho pomocí chladíme. Je jak před bouřkou. Pokračujeme ke hradu. Rozsahem není velký. Znáм ho ještě z doby, kdy byl volně přístupný a za 40,- Kč vstupného se dovnitř jít nevyplatí.

Jdeme dál. Vcházíme do Klokočských skal. Je to tu pořád pěkné. A mají tu borůvky. Bohužel celou cestu někteří pojali jako kecáci a stojící a tak jsme nabrali takové zpoždění, že do jeskyně už nestihnáme dojít.

Dig.

Teda já nevím, možná se pletu. Ale to borůvkové a kecáci intermezzo bylo podle mě proto, že se Dig najednou vzdalil do hloubi lesa. Co tam asi tak šel dělat...?

Vkt.

Kromě toho začíná drobně pršet. A tak to otáčíme a místem zvaným Prochody, což nějaký chytrý lingvista přejmenoval na Průchody, jsem nás vyvedl na silnici a svižným tempem hnál ke kolům. Zase nás tlačí čas.

Ach jo.

Dig.

Vkt.

Před hospodou ještě proběhla instruktáž účastníků Expedice. Jde o to, že jsme s Jankou v potu tváře, i jiných částí těla, stvořili pláštěnky na bagáž jak přední, tak zadní a návleky na boty. A teď je potřeba vysvětlit, jak to má fungovat a jak se to uvádí do provozu. Všichni chápou rychle a tak za pár chvil vyjždíme.

Další postupný cíl je v Rovensku pod Troskami. Vy, kdo čtete naše zprávy jistě víte, že jsme tu už byli.

Dig.

Jak kdo.

Vkt.

Ale ne všichni.

Dig.

Aha, tak to už jo ☺.

Vkt.

Také víte, že jednou ze zajímavostí je zdejší velmi stará zvonice, kde jsou zvony uloženy srdcem vzhůru.

V Rovensku jsme za chvíli. Rozdělili jsme se na ty, kteří tu byli a ty, kteří chtějí místní zázrak vidět. Ti zvědaví odešli na prohlídkový okruh, my rozumní jsme si lehli na lavičky a odpočívali.

Dig.

Rovensko pod Troskami

Před kostelem je starobylá dřevěná zvonice z r. 1630. Dřívější zvonice vyhořela za náboženských bouří třicetileté války, v r. 1629. Tehdy tu vzniklo povstání rovenských a okolních luteránů proti rejtarům, kteří chtěli časně zrána 9. srpna městečko obsadit, aby tu mohl jezuitský misionář P. Matěj Burnatius z

Další klíště naleznete na této 13. stránce.

Jičína vykonat missie. Proti přesile lidu, který se sběhl, nemohli nečetní rejtaři nic svést, proto ze msty zapálili zvonici, na níž se zvonilo na poplach. Rozbouřený lid vpadl potom do Libuně, kde vyčkávajícího tam P. Burnatia i s jeho průvodcem, studentem Janem Rokytou, zavraždili. 17ázajatců z pochytaných pak vzbouřenců mělo být popraveno, ale na domluvy jezuitů přestoupili ke katolické víře a dostali milost, jen jeden byl popraven.

Již následujícího roku 1630 byla shořelá zvonice znovu vystavěna a pořízeny dva nové zvony, které ulil mistr zvonář Martin Schrötter z Hostinného nad Labem. Třetí, nejmenší zvon byl pořízen v r. 1639.

Dnešní zvonice je vybudována na osmibokém základě ze silných dřevěných trámů a prken a pod šindelovou střechou skrývá světovou zvláštnost – zvony, obrácené srdci vzhůru, jež se uvádějí v pohyb šlapáním. Jmenují se:

Jan Křtitel: výška 100 cm, průměr 110 cm, váha 15 q

Václav: výška 118 cm, průměr 129 cm, váha 24 q

Jiří: výška 80 cm, průměr 85 cm, váha 6 q

Zvony jsou vyladěny v trojzvuk e', fis', ais'. Zvoní se takto: zvoník se zachytí pravou rukou za držadlo v trámu, druhou odstraní tyč, kterou je zvon upevněn, takže se zváhne dolů a letí zase vzhůru. Neotočí se však dokola kolem své osy; než dosáhne vrcholného bodu, padá zase zpět. Aby se nezastavil, šlape zvoník na dřevěný krk zvonu a tak ho stále rozhoupává, aby zase letěl vzhůru. Teprve když se vyzvánění blíží ke konci, přišlápne zvoník silněji, zvon se roztočí kolem osy a tu jej zvoník zachytí v nejvyšší kolmé poloze tak, že postaví nohu na příčné podpěradlo, přistaví na ně opět tyč a tak je zvon zase upevněn. Zvony nebyly ani za první, ani za druhé světové války zrekvírovány.

Mně se teda zvonice moc líbila. Zrovna se nás sešla celá tlupa, naše řady rozšířili další cyklisti a pěšáci. A tak nám paní průvodkyně nabídla, že nám i zazvoní. To byl teda mazel, i když rozhoupala jen nejmenší ze tří zvonů - Jiřího. Docela mě pobavilo, že když se někdo ptal po úrazech zvoníků, tak prý jen nějaké oděniný, zato tři neukáznění návštěvníci už spadli dolů. Kupodivu všichni přežili.

Plašan po prohlídce našhvil svůj telefon a oznámil nám, že spěcháme. Pomocí hlavní se snažíme co nejrychleji dostat do Jičína. A proč vlasně?

Plašan totiž vyštural, že na zdejším aeroklubovém letišti pořádají vyhlídkové lety. A to chceme. A tak teď upalujeme po hlavní co to jde. Jsme roztaženi asi tak na třičtvrtě kilometru. A zjišťujeme, že to nejde. Odpadla Hanka. Dušan se jí snaží pomocí osvědčených metod udržet jízdy schopnou, ale nedaří se. Dig.

Tady bych se s dovolením trochu rozepsala. Osvědčené metody fungují asi u Dušana a asi i u Diga. Na mě tedy rozhodně nezabírají. První pokus na mě Dušan odzkoušel, co budu říkat na listy z pampelišek. Měla jsme za úkol je žvýkat. Jen při pohledu na zelenou hroudu v jeho dlani, která byla rozměrově tak pro kozu se mi dělalo na nic. Dušan ale tak dlouho naléhal, až jsem si řekla, že to zkusím a snad to i přežiju. Utrhla jsem si z nabízeného jen malý kousek a vložila do úst. Okamžitě po prvním kousnutí kdy se rozlila příšerná a hořká chuť v puse se mi spustil dávicí reflex. Obořila jsem se na Dušana co že to má být, když mi chce pomáhat a přitom se mi vzdouvání žaludku vystupňovalo. Omluvil se, že mi to asi měl říct, ale to potrvá jen chvílku a pak se mi prý štávy uklidní a bud v pohodě. Další pokud jsem odmítla a po chvíli dodechávání s rozhodla vyrazit dál. Nedošla jsem však nijak daleko, protože už za kolejkami na mě čeká celá skupinka. Zastavuji u nich a jsem rozhodnutá se jen chvíli vydýchat a pokračovat v jždě. Ne tak ale Dušan, který když zjistil, že se ve skupině nalézá chlorid sodný začal mě dirigovat k trávníčku, že

odzkoušíme něco 100%. Nedá se mu moc odporovat, protože na mě naléhá i Dig, tak si říkám, že třeba mi opravdu tohle pomůže a podvoluji se. Dostala jsem namíchaný velmi silný slaný roztok, který mám po velmi malých doušcích pít. Sedím na zemi, koukám na oba jak blázen a odmítám. Opět jen při pohledu na flašku se mi dělá hůř a při představě polknutí se mi vybaví, jak mi bylo po žvýknutí do hořkých pampeliškových listů. Oni však naléhají dál a Dušan odborně vysvětluje, proč zrovna tohle mi má pomoci. Nemám sílu dlouho vzdorovat a tak s podvoluji a беру si do úst první doušek. Je to hnusnější, než jsem čekala. Hned mě začínají pálit opary a afty a po chvíli zjišťuji, že mi to začíná vypalovat i jinak zdravou ústní dutinu. Dušan do mě hučí, ať to trošičku polknu. Nemůžu! Vyplivuji vodu ven a nechci dál pokračovat. Dušan je ale velmi přesvědčivý. Dál mě přemlouvá, chválí a chlácholí. Ať prý aspoň vždy maloučkou usrknu a znovu s pokusím něco málo z toho polknout. Po asi 7 pokusech, kdy jsem ani jednou nebyla schopna něco polknout, trvám na tom, že chci léčbu ukončit a pokračovat dál v jízdě. I já se těším na letadýlka a děší mě představa, že kvůli mě a pokusům se solí zbytek skupiny přijde o let. Zvedám se a chystám se nasednout. Katka se mě ještě ptá, zda už jsem v pořádku a nechci ještě odpočívat. Odpovídám jí, že to není nic výjimečného a můžeme pokračovat. V duchu si trochu nadávám, že jsem se nechala uvrtat do experimentů, když se pospíchá, ale teď už to bohužel nezměním. Jede se dál směr Jičín. Hnk.

Pomalou se loučím s letadýlky, protože máme zadaný čas, kdy tam máme být a tady to na další jízdu nevypadá. Pokusil jsem se odeslat skupinu v čele s Plašanem napřed, s tím, že my dojedeme za nimi, ale Janka to kategoricky odmítla, že buď všichni, nebo nikdo.

Hanka se nějak přibližně vzhopila a jedeme. Ne moc rychle, ale přibližujeme se. Potíží je v tom, že tam nebudeme včas. A pokud jsou vázáni letovým řádem, je snažení marné.

Projeli jsme Jičínem a zamířili do polí. Podle mapy má být letiště vpravo vedle silnice. A my ho máme vlevo. Něco nevyšlo. I samotný vjezd do areálu je nějaký divný. Projíždíme místem, kde je částečně stržený plot. No, nevím... A kromě toho jsme tu měli být před deseti minutami. Dig.

Tak to jo. Už jsem se bál, že by ta vyšlapaná cestička kukuřičí byla oficiální vchod. Vkt.

Zaparkovali jsme před hangárem a Plašan šel vyjednávat. A zas máme kliku. Zpoždění tolik nevadí. Jen se máme rychle rozdělit do trojic a vyplnit letenky. Tak jo, hotovo a první trojice nasedá. Plašan, Janka a Tomáš. My ostatní se věnujeme odpočinku a klábosení s obsluhou letiště. Pochopitelně je zajímavá naše kola a nás zajímá létání.

Dig.

Katka však trvá na tom, že chce stát pevně na zemi. Nevadí. Hanka poletí ještě jednou. Letadlo se otočilo a vyrazilo k nebesům.

Plašan opět nezahálel a domluvil, že dnešní nocleh bude zde na letišti. Musím přiznat, že na letišti jsem ještě nespal. No co, jednou s tím začít musím...

Letadýlko se opět vrátilo a paní pilotka zajela až před hangár. Docela odvážný manévr. A je to. I Viktor, známý jako velký kritik našich potřeštěností přiznal, že to vlastně nebylo špatné. Dig.

Já nejsem náhodou kritik potřeštěností. Já jsem náhodou kritik skoro všeho. Ale to je jiná písnička...

Let se mi ale líbil, dokonce jsem při něm uvažoval, že by nebylo špatné být pilot. Tak se mi to líbilo. Tedy až do okamžiku, když jsme dělali prudkou otočku okolo hradu Kost a já jsem ve své hlavě cítil nepříjemné účinky přetížení. Vkt.

Mě se to taky líbilo, ačkovát že dost dobře nesnáším přetížení jak jsem zjistila při otočce kolem Kostí. Přeci jenom pilot ztrácející vědomí při ostřejší zatáčce. Takže z toho pilotního kurzu asi nic nebude. Ale třeba se to dá natrénovat, já bych to ještě nebařla. Hor.

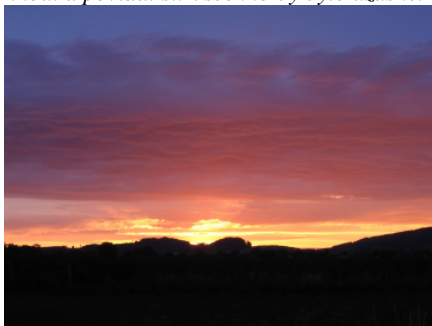
No a to je o dnešním létání vše. Teď postavíme megadoupě. Bude to naprosto velkolepá stavba. Ještě nikdy jsme nespojovali 4 doupata, navíc s místem pro devátého člověka uprostřed. Stavba probíhala celkem rychle a hravě a Tomáš nakonec zapůjčil stanové tyče, čímž i střed doznal velkého zpevnění.

A zbyly ještě tři body večera. Očista – proběhla v místních sprchách (teplá voda), příprava a konzumace večere – proběhlo u místních stolů a lavic, a příjemný večer nalezato v doupetí s vínkem a čtením – to neproběhlo, protože některé brzdy radši zůstaly u stolů.

Aspoň zbylo víc vínka na nás, co jsme si šli lehnout a povídat si. Všechno by bylo úžasné.

Jenomže z vesnice až sem burácí diskotéka. A slovy z filmu: „Je to takový retro, že kdyby to bylo schválně, je to naprostá bomba.“ Blbý je, že je to hrozně nahlas. Jsme sice zalezlí za valem, který asi třetinu hluku zachytí, ale i tak je to síla.

Po setmění přišli ostatní a pokoušíme se spát. Mně to nejde. DJ totiž mění úroveň hlasitosti a ještě do toho haleká. Když je člověk unavený, jako všichni kolem, padne a takovéhle věci ho od spaní neodradí. Ale pokud je někdo (já) přetažený, spát se mu nedaří. A co deprimuje nejvíc, jsou hodiny na nedalekém kostele, které odbíjejí každou čtvrt hodinu, takže každé zabimbání znamená dalších 15 minut spánku v čudu. Po odbimbání čtvrté hodiny ranní hudba utichla. Ne však Plašan. Ten naopak s hlasitým spaním začal. K němu se krátce, ale ne v takové kvalitě, přidal Tomáš. Začalo svítat.

Dig.

A teprve teďdy jsem po mé poslední návštěvě toalet konečně tak nějak zmoženě usnula. Akorát jsem netušila, že nejsem jediná, kdo ještě nespi Hor.

Rozbolela mě hlava. Ale začal jsem zabírat. Dokonce se mi i zdály nějaké blbiny. Přesně do okamžiku, kdy nechutně optimistický Dušan vstrčil hlavu do doupěte a začal vyprávět něco o rozcvičce. Ani jsem neměl sílu ho poslat rovně. Je sice už světlo, ale vsadil bych se, že tuhle hodinu bych na ciferníku ani neuměl přečíst. Dig.

Já jsem upadla do kómatu velmi brzy. Ani nevím kdy se obří doupě zaplnilo. Chrápání mě ani tak nebudilo, spíš mě vzbudilo Jany sympatické mlaskání, kterým se pokoušela umlčet chrápajícího Plašana. Nebo snad Tomáše? Nevím, Každopádně jsem během minutky zase spala. ☺ Hnk.

No vidíte. A já vůl jsem tohle všechno prospal. Ach jo. Takové bohaté jsem mohl mít zážitky. Vkt.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
letiště Jičín	55	1047	45	15,8	28-10

Ráno 13.7 neděle

Konečně jsem dokázal některé účastníky nalákat na rozcvičku. Prvního Viktora, pak Katku i Tomáše. Ostatní si mě jistě již zařadili jako záškodníka. Doufám, že si cvičici protáhli těla a že příště snad svedu i někoho dalšího. V příbytku vládla po našem návratu idylka – ranní čtení klasiky „Proč bychom se netopili“. Bohužel mi to došlo s dost velkým zpožděním – se svým typicky hlučným projevem, jsem tu poslechovkou sabotoval, dokud mě Dig neusadil. Mrzí mě to, doufám, že příště budu všímavější a ohleduplnější. Záškodníka ve smyslu lapače na rozcvičku беру, jinak to není lákavá představa.

Duš.

Dobrá jsem ochoten připustit, že je ráno. Dušanovi se povedlo kromě Plašana, Janky, Hanky a Mě všechny vytáhnout z doupěte a blbnout s nima na louce. Krásné, ale jsou hlasití. Dig.

Mně snad trefí, kdyby si aspoň spartakiádníci odběhli na druhý konec runwaye. Je opět 6.30, ach jo. Jnk.

Taky já měl ten pocit, že jen co jsem v ty 4 ráno zavřela očka, že mne Dušan vzbouzí svým krutě optimistickým nadšením, že je ráno a bude rozcvička? V tu chvíli mne obešla myšlenka na vraždu. No, místo toho jsem se šla nakonec vyspršit a vůbec zkulturnit a pak, pravda, jsem se též přidala k obřadění a protaňování cyklistova těla pod odborným Dušanovým dohledem. Hor.

No jo, rozcvička... Dušanovu pozvánku na ranní rozcvičku jsem zaregistroval, vždyť bylo už nějakých půl sedmé. Asi jsem ho překvapil svou odpovědí „ano“, mě zase překvapila Katka, která nebyla v doupěti, ale i

s karimatkou a spacákem byla venku. Že by to bylo tím, že jsem si večer zase nevyčistil zuby?
Vkt.

Kdepak, Katka vstávala už kolem 6 a při východu s doupěte stihla nakopnout středovou tyč a ešus. Dobré ráno.
Jnk.

My zbylí jsme vzhůru a ani se už nepokoušíme spát. A tak Plašan uchopil knížku a četl nám.

Za nějakou dobu se přičítali ostatní ve snaze se schovat před začínajícím deštěm a začali hulákat. Naprosto nekompromisně jsem je seřval a připomenul, že existuje něco jako ctění ducha prostoru, kam vcházíme. Pak začaly snídaňové přípravy a konzumace za lehkého rachotu deště o plachty a Plašanova čtení. Je to moc příjemné, ale zase narážíme na úbytek času. Zase totiž pojedeme na cíl, tentokrát nás zajímá nádraží v Mladé Boleslavi a vlak na Prahu.
Dig.

Což byl tedy trochu boj se zatvrzelým Digem, který nechtěl o motorčku z Boleslavi ani slyšet, natož pak mluvit. Plašan dokonce ještě večer po telefonu ověřoval, které vlaky začínají v Boleslavi a mají zjednodušenou přepravu kol (tím pádem vagónek navíc), abychom se do něj vešli.
Jnk.

Když se vypršelo, strhli jsme megadoupe, zabalili a vyrazili. Všude je mokro a k tomu je horko. Což s sebou nese nemožnost dýchání. Aspoň u mě.

Další cíl je kost. Hrad Kost. Jede se na rozhraní „celkem dobře“ a „blbě“. Na chvíli vylezlo slunce. Cesta ubíhá normálně, neděje se nic, co by stálo za záznam.

Dig.

**Je to divné, ale ani mě nic zvlášť zajímavého nenapadá. Takže...
Vkt.**

...Zbývá sjet kopec a jsme na hradě. Je pěkný. 12% klesání. A jsme tu. A je to. Lidí jako kdyby se tu něco rozdávalo. Plašan průzkumem zjistil, že nejbližší volná prohlídka je za dvě hodiny. Tak to tu čekat nebudeme. Projdeme si aspoň doplňky, jako erbovní bestie, upomínkové předměty, hospůdka a podobně.
Dig.

Hrad Kost

Hrad Kost lež v krajině, které se pro její půvaby právem říká Český ráj. Byl postaven v lesnatém údolí na mohutném skalním pískovcovém ostrohu, asi kilometr od místa, kde stávalo prehistorické hradiště Na Poráni. Je to krajina velmi bohatá na vodní toky, které vytvořily v tomto místě tři mohutná údolí, zaplavená močály. Na jejich místě byly vybudovány tři rybníky: Bílý, Černý a Labutí, z nichž první dva se zachovaly dodnes. Protržením hrází těchto rybníků bylo možno proměnit okolí hradu v těžké přístupný terén. Poměrně úzká šíje, spojující hradní ostroh s ostatními skalami, byla prokopána patrně při těžbě pískovcových kvádrů, ze kterých je téměř celý hrad vystavěn.

Další klíště naleznete na této 20. stránce.

Je tu vážně nechatně moc lidí, první volná prohlídka naprosto v nedohlednu. Ale erbovní bestie měli pěkné, i když na můj vkus jich bylo docela málo.

Jnk.

Hospůdku jsme obsadili s Janou, jen nás překvapilo to, že kafe nevařila paní ve stánku, ale stroj v automatu.

Vkt.

A tak se stalo, že nebylo co prohlížet. Za 30 minut odjíždíme. Kus popojedeme a zajdem na oběd. Jede se stejně jako předtím. Tedy nic moc.

Dig.

A já jsem se navíc ještě našel. Předjel nás odlehčený elasták na kole a já jsem se jal přemítat, jestli dám průchod své ješitnosti nebo ne. Nakonec jsem si řekl „proč ne“ a začal jsem zrychlovat, abych ho dojel a předjel. Jenže v tu chvíli začali ostatní zastavovat. Ach jo. Zachránil to ale našťásti elasták, protože se najednou otočil a jel zpátky.

Vkt.

Dojeli jsme do vesnice Srbsko se sportovním areálem a restaurací. Janka z toho byla vyloženě nenadšená. Pravda je, že vrčí už od rána. Já vím, je na tom přibližně stejně jako já. Taky se v práci dostala do silného tlaku a teď by jí víc prospělo někde ležet a spát. Ale co, už jsme tady, tak se najíme.

Dig.

To v tuhle chvíli ani snad nehrálo takovou roli, ale celé tohle zařízení je mi nějak nesympatické. Nikdo nás tu nevíta nápísem restaurace, ta je naopak tak dobře schovaná, že se Jana musela jít zeptat, abychom ji vůbec našli. Hned za vjezdem do areálu nás vítá cedule Zákaz vjezdu cyklistům, platí po celém areálu. Restaurace samotná je značně megalomanská a prázdná. Obslaha dělá, že tu vůbec nejsme. Ale nakonec to nebylo tak špatné, jaký byl můj první dojem.

Jnk.

No žádné zázraky. Ale využil jsem toho, že jsme v krytém lokále a provedl povýšení Dušana a Katky z něčeho na Dušičku. Zaplatili jsme a pojedeme dál.

Ještě mám v záloze jedno testování. A sice vlečení na šňůře. V současné sestavě toto ovládá jen Hanka a já.

Dig.

Já jsem zatím měla čest jen se nechat táhnout. A nevím, jestli se o tom dá mluvit jako o ovládní. Myslím si, že nechat se vléct na laně zvládné snad každý. Jiná je to ovšem umět a být schopen někoho za sebou táhnout... Hnk.

A vyzkoušet to chce, aby to potom v případě potřeby bylo použitelné. Sjeli jsme na silnici a po dvojičkách se k sobě připřáhli. A už jedeme. Pro mě to není nic nového a Hanka si také rychle vybavila jak se to dělá. Ostatní chvilku hledali jak na to. Ale jedeme. Dokonce rychleji, než jsem čekal. Asi po kilometru je vhodná odbočka na zkoušku pohotovostního rozpojení a přepřáhnutí. Oboje se povedlo a zase jedeme a to i přes počáteční potíže Katky s rozjezdem. Dig.

Rozjezd jsem díky velmi lehkému převodu zvládla celkem dobře. Dokonce se mi povedlo dvě dvojičky i předjet. Jinak ale žádná sláva. Možná bych to zvládla ještě tak 5 – 10 minut a pak bych byla zralá na tažení já ☺. A to jsme neměli v cestě žádné kopce. On i malý hup mi dal docela slušně zabrat. Hnk.

U další vhodné odbočky zase rozpojujeme a tentokrát i uklízíme vlečné propriety. Úkol splněn. Bylo shledáno, že i tak se dá. Dig.

Mě se to náhodou líbilo. Hlavně to, když jsem já táhnul. Škarohlíd by sice mohl mít nejapnou poznámku, že jsem táhnul jako vůl, ale na takové já nedám ☺. Býval bych tak klidně jel dál. Vkt.

Mně se to taky líbilo, tentokrát obzvláště vzadu na provázku. Jnk.

No a to je z atrakcí pro dnešek všechno. Další cesta už je normální a obyčejná. Tedy až do chvíle, kdy Jana ohlásila potřebu velkého rohu. Tak to je tady blbý. Pole, kam oko s dalekohledem dohlédne. A přece – nějaké roští. Jana zastavuje, my ostatní na ni počkáme na kopci.

Vyjeli jsme nahoru a začalo mírně pršet. Paráda, vhodná příležitost na zkoušku báglových pláštěnek. Nasadili jsme je. Pak se rozpršelo víc. Oblékli jsme si pláštěnky na člověka a přesunuli se pod stromy, kam přšlo mňh.

Viktor šel Janě naproti. Po nějakém čase i Dušan nevydržel a jel se podívat, kde to vážne. Náhnera, teď už jsou pryč tři. Déšť přidal na intenzitě. To fakt potřebujeme. Plašan začal otevřeně bublat, že už jsme mohli být o podstatný kus blíž nádraží a tím

Další klíště naleznete na této 22. stránce.

moknout kratší čas. Souhlasím, ale dobře víme, že s tím nic neuděláme. Ještě dost dlouhou se nic neděje. Ochladilo se. Z 22°C na 16,5. Přestal jsem mít potíže s dechem, zato je mi zima. Á, Jana už jede. Za ní Dušan a jako poslední jde volným krokem Viktor. Přesto oběma stačí. No jo, je to výhoda mít dlouhé nohy.

Dig.

Původní myšlenka byla, že Janě pomůžu tlačit. Do kopce. Ale nechtěla.

Vkt.

Konečně se rozjždíme. Prší nechutně. Je šedivo a jedeme pomalu. V Boleslavi jsme za 30 upršených minut. Projíždíme městem, nic zajímavého se neděje. Jen snad to, že se nás někteří pokusili otočit na nádraží Boleslav město. My ale potřebujeme Boleslav hlavní. A tak nás Plašan správně a přesně vede do úplného centra. Odtud potřebujeme dolů k řece a pak kousek a jsme tam. Avšak odbočujeme vpravo. No, asi ví co dělá. Už jsem tady nějakou dobu nebyl, tak je možné, že přímý sjezd k řece je neprůjezdný. Pravda, dojeli jsme dolů taky. Ale až později Plašan řekl, že nevěděl kudy jet. No jo, tak přistě.

Dig.

No, pro mě byl průjezd městem za silného deště hodně zajímavý. Měl jsem totiž značně ztížený výhled. Nejen proto, že jsem měl vodní kapky na už tak zamlžených brýlích. Měl jsem ale vážné problémy se samotným viděním, protože se mi nejdřív do pravého a potom i do levého oka dostal pot. To tak páliło, že jsem musel postižené oko zavřít a jet jen na jedno. Za deště, se zamlženými brýlemi... Lahůdka.

Vkt.

Teda celkem vzato, hnus fialovej, ale co by člověk neobětoval pro testování.

Jnk.

Pořád silně prší. Každý z nás je promočen adekvátně k tomu, jak pečlivě se zabalil do pláštěnek. Kromě Janky, o kterou se patrně pokouší nějaká choroba a promočila se zevnitř. Přijíždíme na nádraží. Teda to je hnusně! Zastavili jsme pod střešou a předběžně se odvodnili. Pak Plašan zjistil jak je to s vlakem a že máme 30 minut čas.

Dig.

Uklidili jsme se do haly, kde bylo trochu tepleji a sušěji, než venku, já jsem si převlékla za hradbou ostatních poslední suché věci a vylákala z automatu teplý čaj. Hanka vypadá mimořádně špatně, ale nechce nic. Už bychom seděli ve vlaku.

Jnk.

Během té doby jsme připravili kola a bagáž k rychlé nakládce. Zase pojedeme tím prašivým červeným motorákem. Jenom doufám, že bude zase mít vagon na kola. Místní rozhlas nám oznámil, že to České dráhy opravdu moc mrzí, ale že vlak do Prahy bude mít deset minut zpoždění. Tak to je paráda. To je přesně těch deset minut, co tu měl stát, a kdy bychom všechno v klidu naložili.

Když uplynula doba příjezdu a zpoždění, vlak opravdu přijel. A nastal mazec. Venku pořád prší. Nám to nevádí. Pořád máme pláštěnky. Ale ostatní budoucí spolucestující usoudili, že udělají špunt v zábradlí a nás prostě nepustí. Jakmile vlak přijížděl, nastal úprk. Všichni se honem hnali k vagonům jenom proto, aby nám zase překáželi. Namaněvovali jsme k vagonu se symbolem kola. Kámen ze srdce. Vymysleli jsme to tak, že dva budou dole, budou odebírat odstojená kola a strkat mi je nahoru. Ostatní zařídí, aby veškerá bagáž byla ve vlaku a pak se uvidí. Jen maličká potíž. Ve vagonu už čtyři kola byla. Nevadí. Otočil jsem se ke dveřím a to už soukají moji mašinku dveřmi dovnitř. Teda to jsou mamlasové. Oni ji neodstrojili. Podali mi ji i s bagáží. Zavezl jsem ji na volné místo a zaparkoval. A pak mi podali další kolo a další a další a to už jsem měl dojem, že nakládáme všechna kola z Boleslavi. Vchod do vedlejšího vagonu se začal zaplňovat bagáží. A další kolo a další. Konečně jsou všechna. Místní rozhlas se nás snažil deptat opakovanými výzvami k ukončení nástupu a nezdržování plynulého provozu. Teda, měl mi to přijít říct některý nádražák osobně. To by se dozvěděl věci!

Dig.

Protože jsem slušně vycpaný, ale také zvědavý chlapec, tak by mě moc a moc zajímalo, jaké věci by se milý pan nádražák dozvěděl... Vkt.

Dej se k Dráze a přijď mi říct, že zdržuju!!! ☺

Tak. Jsme tu všichni, máme všechno, bágly jsme přemístili na police nad kolama, našli si místo k sezení a jedeme.

Dig.

Nejen že máme všechny věci, které mít máme, ale vypadá to, že máme i věci, které mít nemáme, přitáhl jsem s sebou totiž láhev s vodou, ke které se nikdo nehlásil.

Vkt.

Je tu horko a není co dýchat. Já vím, asi jsem s tím už otravněj, ale musím přiznat, že jsem na vzduchu těžce závislej. Opravdu. Stačí mi ho dvě minuty nemít a už je mi špatně a mám absták...

Dig.

To by snad šlo léčit, ne? Michal by s tím možná mohl trochu pomoci.

Vkt.

Vlak jede mokrou krajinou, prší a je šedivo. Povídáme si a tak Hance uniklo, že už jsme v Praze.

Dig.

Počítala jsem 2 hodinky jako do Turnova a neuvědomila si, že to bude míň, když jedeme z Boleslavi. A stanice Praha Čakovice mě skutečně velmi překvapila. Každopádně jsem ale byla celou cestu velmi vděčna vláčku co nás veze, že nemusíme svá těla mordovat po svých až do Prahy.

Hnk.

Po příjezdu na Hlavák je to zase fojfr, protože vlak pokračuje do Vršovic a tam nechcem. Ale povedlo se. Kola jsou venku, bagáž je venku, my jsme venku a vlak odjel. Po sečtení škod vyšlo najevo, že kromě rozhýbaných zrcátek a podobně, má Jana utržený flaškovník. Přímo ve švu. Teda co tohle muselo bejt za sílu... Nevadí. Jíždě to nebrání, opravíme to později.

Opouštíme nádraží. Loučí se Katka s Tomášem, kteří míří do metra a my mizíme přes odbaviště autovlaků. A pak už normálka. Italská, Vozová, Riegerovy sady, Chopinova, Krkonošská, Čerchovská a je to. Ještě strhující závěr v podobě vy vlečení kol do druhého patra a tím výprava končí.

Dig.

Á já už zase cítím, že už toho mám tak akorát plné kecky. Ještě že Plašan vynesl mé kolo vzhůru. Děkuji.

Jnk.

Moc se omlouvám Plašanovi, za to, že kvůli mně zrušil většinu zajímavých a jistě těžce nalezených míst, atrakcí a průjezdů. Opravdu jsem na to neměl sílu a energii. Příště to bude určitě...

Dig.

Výprava se mi moc líbila. Český ráj a Malou Skálu mám ve veliké oblibě a vrchol všeho byl vyhlídkový let nad touto krásnou oblastí. Zase se mi splnilo něco, co již nějaký pátek plánuji podniknout. Plašanovi tímto tedy ještě jednou děkuji za bezvadné dny této „Klíštěcí výpravy“. Doufám ještě, že název nebude korespondovat s nějakým zakouslým klíštětem.

Hnk.

A závěr. Bylo to moc fajn. S Katkou jsme byli pasováni na dušičky. Poznal jsem v praxi putování pekelníků. Konečně jsem se po dlouhé době dostal na celý víkend do přírody, poprvé více dnů na kole, poprvé jsem letěl letadlem. Moje hubnoucí dieta přechodně vzala za své a dostal jsem šanci získat nové kamarády. Těším se na příští vyznědku. Díky Vám všem, se kterými jsme cestovali.

Duš.

I přes veškeré energetické výdaje to bylo moc hezké, i když drobek kilometrův chudší, než obvykle. Kdybychom ovšem přičíteli nalítané kilometry a jiné nachozené zajímavosti... Zodpovědně mohu prohlásit, že testování proběhlo velmi zdařile. Otestováno prakticky vše. A příště už to bude naostro, na Expedici.

Jnk.

Doufám, že se vám všem takhle moje výprava líbila a moc vás nezničila. Tak já zase nějakou výpravu rád připravím.

Plí.

Ještě jedna poznámka na závěr, Plašan jako správný tvůrce Klíštěcí výpravy jak jediný chytil klíště ☺.

Jnk.

Bylo to pěkný, deštivý i slunečný, takovej pěkněj předrumnskej trénink. Plašane díky. Už se těším na příště.

Hör.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	47	1124	50,2	16,8	10-20

Celková technická data:

devět testovaných...: Dig, Viktor, Hanka, Tomáš, Jana, Plašan, Janka, Dušan a Katka

Účast

Oficiálně priznaná
kilometráž

108 km

Příště

Expedice 2008

Trasa výpravy		
Praha Vinohrady	Kněžnice	Srbsko
Turnov	Jinolice	Branžež
Frydštěj	Kbelnice	Kněžmost
Malá Skála	Jičín-letišť	Koprník
Koberovy	Vokšice	Násedlnice
Suché skály	Ostružno	Horní Stakory
Podloktuší	Dolní Lochov	Kosmonosy
Rotštejn	Mladějov	Mladá Boleslav
Rovensko p.Tros.	Libošovice	Praha-Hlavní nádr.
Libuň	Kost	Vinohrady

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Tatranka (Trn), Dig (Dig), Viktor (Vkt), Hanka (Hnk), Janka (Jnk), Plošan (Plk), Tomáš (Tom), Jana (Hör), Jafa (Jaf) Michal (Mch) Jan Vl. (Skp), Dušan (Duš), Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Obrazová příloha:

Další klíště naleznete na této 26. stránce.

Další klíště naleznete na této 28. stránce.

© Hell's Tour_{club} 2008
Dig & Hnk & Plš & Jnk & Vkt.
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz